

**Slava morală a Domnului Isus (19)
Cum El a încercat și muștrat pe oameni**

Versete călăuzitoare: Matei 9,28; 12,30; 15,10; 16,23; Luca 7,42

Matei 9,28: „După ce a intrat în casă, orbii au venit la El. Și Isus le-a zis: ‚Credeți că pot face lucrul acesta?’ Da, Doamne, i-au răspuns ei.”

Matei 12,30: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește.”

Matei 15,10: „Isus a chemat mulțimea la Sine, și a zis: ‚Ascultați și înțelegeți’.”

Matei 16,23: „Dar Isus S-a întors, și a zis lui Petru: ‚Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.”

Luca 7,42: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?”

Gloriile morale ale slujbei lui Hristos devin deosebit de vizibile când noi privim pe Domnul Isus în legătura Lui cu omul. Fără întrerupere El înviorează și slujește omului în cele mai felurite suferințe ale lui. În același timp El îi revelează mereu în modul cel mai clar că omul posedă o natură stricată, răzvrătită, depărtată de Dumnezeu. În afară de aceasta El îl pune la probă. Acest gând este puțin luat în considerare, de aceea este cu atât mai mult necesar să ne ocupăm mai îndeaproape cu aceasta. Când El învață pe oameni, Domnul îi pune totodată la probă, fie că este vorba de mulțimea poporului, ori de ucenicii Săi, o mulțime care caută ajutor sau dușmanii Săi, în funcție de poziția pe care ei o aveau față de El. În timp ce El mergea cu ucenicii Săi din loc în loc și îi învăța, El i-a trecut mereu prin exerciții ale inimii și conștiinței.

Chiar și pe mulțimea poporului care Îl urma, El a tratat-o în același fel. „Ascultați și înțelegeți!” (Matei 15,10), le-a strigat El, ca astfel să le verifice conștiința, în timp ce îi învăța. Unora, care au venit cu bolile lor la El, le-a zis: „Credeți că pot face lucrul acesta?” (Matei 9,28). Femeia canaaneancă este un exemplu remarcabil despre felul cum El pune la probă această clasă de persoane. În casa lui Simon, după ce El a spus întâmplarea cu omul care avea doi datornici, S-a adresat lui Simon cu întrebarea: „Care din ei îl va iubi mai mult?” (Luca 7,42). La fel El a pus la probă pe farisei, împotrivorii Lui neobosiți. Tocmai aceasta a dovedit deosebit de clar, că Acela cu care ei aveau a face era Hristos. Învățăm din aceasta că El nu a pus pe toți fariseii sub aceeași sentință, ci că El voia cu plăcere să-i conducă la pocăință.

În același fel procedează cu ucenicii Săi, când El trezește în ei judecata de sine. Noi învățăm realmente ceva din învățăturile Lui numai atunci când atât mintea noastră, cât și inima și conștiința noastră sunt puse la lucru. Și acest fel în care Domnul Isus a procedat în fiecare caz în parte este cu siguranță și una din gloriile morale care caracteriza slujba lui Hristos.

Însă mai mult chiar. În slujba Sa față de om, Isus ocupă deseori poziția unuia care muștră sau condamnă; și aceasta aproape că nu poate fi altfel, după cum se vede actualmente între oameni; însă demn de admirație este felul în care El muștră. Dacă El stă înaintea fariseilor, al căror fel de gândire pământesc se ridică permanent împotriva Lui, atunci cuvintele Lui sunt severe, ca de exemplu: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea” (Matei 12,30). Dar dacă se adresează aceluia care L-au primit și Îl iubesc, dar care, ca să savureze părtașia Sa deplină, au nevoie de o putere mai mare a credinței și de o măsură mai mare de lumină, atunci El folosește o cu totul altă vorbire; El spune: „Cine nu este împotriva voastră, este pentru voi” (Luca 9,50).

În evanghelia după Matei 20,20-28, unde este vorba de cei zece ucenici și de cei doi fi ai lui Zebedei, care voiau să aibă un loc de cinste în Împărăția Sa, El intervine de asemenea în acest caracter. Într-adevăr, El trebuia să mustre pe ucenici. Nu se putea altfel. Dar El atenuează dojana Lui cât se poate de mult, deoarece El S-a gândit la ce era bun și frumos la ei! Ce cu totul alt loc ocupă El când ucenicii Săi revoltați doreau ca frații lor nicidecum să nu fie cruțați! El verifică cu răbdare toată problema și „desparte ce este prețios de ce este fără valoare”.

Tot așa Domnul Se adresează lui Ioan, muștrându-l, când ucenicii au interzis unuia, care nu voia să meargă împreună cu ei, să alunge demoni în Numele lui Isus. Însă în momentul acela inima lui Ioan a ajuns sub disciplina din partea Domnului. În lumina cuvintelor anterioare ale lui Isus (Luca 9,46-48), în care Domnul a muștrat înfumurarea și grandomania lor, el a descoperit greșeala făcută și a făcut aluzie la ea, cu toate că Domnul nu a amintit-o cu nici un cuvânt. Și tocmai pentru că Ioan era conștient de greșeala lui și acum a mărturisit-o sincer și fără s-o înfrumusețeze, Domnul i-a răspuns cu cea mai mare gingășie (vezi Luca 9,49-50).

La Ioan Botezătorul găsim ceva asemănător. Isus îl muștră, dar cu câtă îndurare ține seama de împrejurări! Ioan se afla atunci în închisoare. Cât de mult va ține Domnul seama de aceasta! Și cu toate acestea Ioan a trebuit să primească o muștrare, deoarece mesajul lui transmis Domnului conținea un reproș. Dar cât de precaut îl corectează Domnul! El trimite lui Ioan un răspuns care putea fi deplin înțeles și apreciat numai de Ioan. El lasă să i se spună: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” (Matei 11.6) Chiar și ucenicii lui Ioan, care au adus mesajul Domnului lor, nu puteau să înțeleagă dimensiunea acestor cuvinte. Isus voia să-l dea pe față pe Ioan înaintea lui însuși, și nu înaintea ucenicilor săi sau înaintea lumii.

Cuvintele de muștrare, pe care Isus le-a adresat ucenicilor care mergeau spre Emaus, precum și acelea pe care El le-a adresat lui Toma după înviere, au o frumusețe deosebită.

Și Petru este muștrat în evanghelia după Matei capitolele 16 și 17; dar cât de diferită este forma muștrării în aceste două situații! Și toate aceste diferențe conțin o plinătate de frumusețe. Oricum ar vorbi Isus, aspru sau blând, tăietor sau cruțând, ori tonul cuvintelor Sale de muștrare este așa de gingaș, că ele nu sună mai mult decât un îndemn – ca de exemplu atunci când El îi spune lui Petru: „Ce crezi, Simone? Împărații pământului de la cine iau dări sau impozite? De la fii lor sau de la străini?” – sau muștrarea se ridică pe o treaptă, că ea se aseamănă aproape cu o respingere, ca de exemplu când Petru a trebuit să audă: „Înapoia Mea, satano!” (Matei 16,23): totdeauna putem spune cu certitudine, că în toate nuanțele (în baza împrejurărilor care L-au determinat pe Domnul să vorbească) noi descoperim multe desăvârșiri. Toate aceste corecturi venite de la Domnul erau „ca un cercel de aur și o podoabă de aur fin”, fie că „urechea” era „ascultătoare” sau nu (Proverbe 25.12). „Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu” (Psalm 141,5). Aceasta este experiența, pe care Domnul a lăsat pe ucenicii Săi s-o facă!